

Michael Grønlund - maler – 1953

Michael Grønlund sprang ud som kunstmaler i foråret 2002. Her er godt nok tale om en debutant, men ikke i ordets gængse forstand - som en nybegynder, der skal til at finde sin form og sit udtryksmiddel. Her er tale om en debutant, som er sprunget ud som en fuldbefaren maler.

Når man ser Michaels billeder, så er der kun én forklaring på den helt exceptionelle kvalitet i udtrykket: Han må have malet i mange år - inde i hovedet. Et kendt begreb er Emil Noldes „Ungemalte Bilder“. Michael må have haft sine egne „Ungemalte Bilder“. Lærrederne har hobet sig op i hovedet. Parallelt med, at han har været optaget af andres kunst, har han studeret og afluret, hvilke teknikker giver hvilke virkninger, således at form og indhold bliver en dækkende enhed. Og billederne sprøjtede ud af spartlen, der er det foretrukne værktøj. De må have stået i kø derinde.

Den første udstilling blev afholdt på Turebyholm, hvor der blev udstillet hen ved 60 malerier, som blev revet væk. Den mest hørte bemærkning var: „Han må have malet i smug“. Her troede man, at man skulle se en debutants første famlende forsøg, men det, man fik at se, var en fuldt udfoldet maler, som både havde greb om farver, kompositioner og udtryksform.

De første billeder var farvemættede, med klare farver, der havde deres eget liv på lærredet. Ud af farverne dukkede figurativer som kredsede omkring mennesket - løst skitseret eller klart fremstående, som dukkede frem af de forskellige farvelag. I de senere billeder har Michael været meget optaget af, hvad den hvide farve gør for billedet - ud af det tilsyneladende hvide lærred dukker farveglimt, figurer, ansigter frem, og når man har stået foran billedet et stykke tid, har det forvandlet sig fra et hvidt billede til et billede med et utal af farvenuancer, der hele tiden udvikler sig.